

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ sveder vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan pozrej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 3. Naročnina in inserati pa opravišču „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 3. — Namani se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 24.

V Ljubljani, 15. decembra. 1892

Letnik V.

Kaj je novega po svetu?

Svojim bralcem in prijateljem želi „Domoljub“ veselih božičnih praznikov in srečno novo leto! — Slavo Bogu na višavah bodo glasili krilati angelji v lepih božičnih dneh in mir bodo oznanjali ljudem na zemlji, ki so dobre volje. — Slavo Bogu in pokorščino naj glasé vsikdar tudi Slovenci kot zavedni, delavni katoliški kristijani. V vsem našem javnem in zasebnem življenju si moramo avesti biti, da smo odvisni od postave božje; življenje narodov in držav se mora vrvnati na podlagi naukov katoliške vere. Kadar se to doseže, tedaj bodo zopet angelji mir oznanjali ljudem, narodom in državam, tedaj bi ves svet praznoval Božič po volji božji in v svojo stalno srečo. Do tedaj je seveda še dolgo in treba bo še mnogo bojev z brezverstvom. Zato pa je želeli in delati na to, da se od slovenskega ljudstva odvrača liberalizem in njega žalostni nasledki za družinsko in javno življenje. — Sedaj pa še nekaj novic zadnjih tednov:

Državni zbor se posvetuje o državnem proračunu. Razprava se nadaljuje jako počasi, ker vedno se kaj najde, kar zadržuje razpravljanje. Tako sta se dva dneva izgubila, ker se je bila vnela dolga razprava o odgovoru na interpelacijo zaradi razpusta liberskega mestnega zastopa. Ministerski predsednik je z veliko natančnostjo razložil, kaj je vse liberski mestni zbor zakrivil, ali levičarjem to ni bilo zadosti in zahtevali so posebno razpravo. Da prav označimo postopanje brezvestne liberalne stranke, naj povemo, da liberalcev pri tej debati ni nobeden govoril. Prazno slamo so mlatili le Mladočehi in prusofilski nemški nacionalci. Vodja liberalcev je s svojim predlogom le to dosegel, da se je zborovanje za dva dni podaljšalo, seveda na stroške davkoplačevalcev. Slednji dan stane zborovanje blizu 8000 glđ. Vidi se torej, kako skrbé liberalci za ljudstvo. Pri takih razmerah ni čuda, če je državni zbor se-le jedva rošil nekatera začetna poglavja državnega budgeta. Posebno je bila

huda razprava o tako imenovanem dispozicijskem zakladu, to je o tistem zakladu, iz katerega se plačujejo časniki, ki pišejo za vlado. Pri tem pa ni šlo toliko za stvar samo, temveč le zato, da se pokaže, če ima zbornica zaupanje do ministerstva. — Liberalci so odločno ugovarjali temu zakladu in njih ugovarjanju so se pridruževali seveda tudi Mladočehi. Kdor ne pozna stvari, se bode čudil, da židovski liberalci glasujejo proti točki, ki se porabi največ za nekatere židovske liste. Ali liberalci dobro vedó, da se bode denar za časopise že dobil, da je torej vse le bolj pesek v oči. Samo radi bi Taaffeja pripravili, da odstopi. Ta zaklad je sicer zavržen, ali grof Taaffe pa najbrž zaradi tega ne odstopi. Da se liberalci tako ustavljajo vladi, prihaja od tod, ker grof Taaffe ni hotel na željo levičarskih kolovodij pomagati, da se v državnem zboru sestavi liberalno-nemška večina. Prosili so ga, da bi Poljake pridobil, naj vedno glasujejo z levico, nas Slovence in nemške katolike pa brcejo od sebe. Ker pa tega ni hotel, je pa v liberalnem taboru silna jeza, posebno ker je še Taaffe rekel, da bode kmalu imenovan tudi minister za Česko. Seveda levičarji bi imeli radi, da bi bil Taaffe kar njih poprosil dovoljenja, če hoče imenovati kacega novega ministra. Grof Kuenburg, ki je v ministerstvu zastopal nemško-liberalno stranko, je zaradi tega odstopil. Če mu bode imenovan kak naslednik, še ni gotovo. — Gospodarski odsek je izdelal načrt zakona proti ponarejanju in pačenju živil. Ta postava je zelo potrebna, ker v večjih mestih pačijo razna živila. Od tega pa imajo škodo kupovalci, ki večkrat zbolé od nezdrave hrane, in kmetovalci, ki ne morejo spečati svojih poštenih pridelkov. Le pomislimo, kako se pači vino. Posebno italijansko vino je navadno vse popačeno. Odsek je pa, kakor smo že zadnjič poročali, že izdelal načrt proti pijančevanju. Kaznoval se bode vsakdo, kogar najdejo

na javnih prostorih pijanega. Kdor bi v enem letu bil trikrat zaradi pijančevanja kaznovan, se mu bode prepovedalo v njegovem domačem kraju jedno leto hoditi v gostilnice. V soboto zvečer in v nedeljo dopoldne bodo morale biti zaprte vse zganjarije. Kaznoval se bode krčmar, ki bi pijance napajal. Posebno bode strogo prepovedano puščati iz gostilnic pijance, če se ne bode preskrbelo, da se spravijo domov. Krčmar, ki bi preziral določbe novega zakona, bode izgubil krčmarsko pravico. Mi le želimo, da se omenjena načrta zakonov kmalu rešita v državnem zboru in potem stopita v veljavo. — Na *Francoskem* vznemirja duhove posebno panamska zadeva. Pred več leti se je bilo sklenilo v Ameriki skozi panamsko zemeljsko ožino napraviti prekop, da se okrajša vožnja od zapadne strani na vzhodno stran Amerike.

Skozi ta prekop bi se vozile največje ladje. Proračunjeno je bilo, da bode to podjetje stalo kakih 800 milijonov frankov. Vzelo se je na posodo nad 1400 mil. frankov, ali nazadnje je pa še zmanjkalo denarja. Kakor se je pokazalo, se je za zgradbo porabilo le 450 milijonov frankov. Drugi denar je izginil v žepih bankirjev in drugih sleparjev, drugo so dobili razni časopisi in podalci. Sedaj se stvar sodnijsko preiskuje. Pa tudi v parlamentu preiskuje to sleparijo posebna komisija. Več bivših ministrov je zamotanih v to stvar. Zanimi tega je bilo odstopilo ministerstvo. Novo ministerstvo je malo drugačno od prejšnjega. In te milijone denarja mora plačati francosko ljudstvo. Tako brezvestno gospodarijo liberalci na Francoskem.

Kaj je novega po Slovenskem?

S Koroškega, dné 11. decembra. (Raznoterosti.) Gotovo je štajerskim Slovincem še v živem, a ne baš častnem spominu nekdanji okr. glavar ljutomerski, g. baron Mac Nevin. Ta gospod sedaj sè svojim delovanjem in svojo navzočnostjo „osrečuje“ (?) Slovence celovške okolice. Ob vsaki priliki kaže svoje staro „prijateljstvo“ do slovenskega naroda in se kolikor le mogoče tudi kot visok gospod trudi, da bi se čim preje dozidal nemški most do sinje Adrije. Toda, „ne boš Jaka!“ Svoje pristransko postopanje Slovincem je pokazal ta moč, kateremu slovenski kruh

prav dobro gré v last, posebno očitno dné 22. nov. t. l. pri boletem zapisovanju v Kotmarivasi. Tu je kar očito izrekel, da Slovenci nimajo pravice boriti se za slovensko šolo, da bi imel vsakdo, kdor je za slovensko šolo, tapatiti Koroško in iti čez Ljubelj itd. No, bodo-li naki Slovenci kmalu ubogali oblastnega g. okr. glavarja celovškega, res močno dvomimo! Smo bili prej tu nego g. baron Mac Nevin. Vsemogočni Bog dal je nam našo lepo domovino in mlo govorico slovensko, katero ljubimo, bodi že to gospodu baronu drago, ali ne! Zato bomo tudi prestali

Listek.

Srebrne jaslce.

Spisal P. L. Coloma. Prevel Fr. Finžgar.

V krasni sobi lepe palače sta postavljala sveti večer gospod in gospa jaslce. Bile so narejene po starošpanski navadi. Tu so pasli revni pastirčki svojo drobnico in govedo, tam so lovci streljali na jate bežečih ptičev. — Iz predora jo je pihal vlak, in skozi neko okno je gledal Herod v Betlehem, ki se je dvigal v ozadju. Želel je videti, kako moré nedolžne otročiče. Ne daleč od predora je pa pozvanjal pobožen puščavnik in vabil k molitvi. V hlevčku je ležalo božje detice na slami. Poleg njega sta bila Marija in Jožef, ki sta z nebeško radostjo zrla v obličje novorojenčev. Nad hlevcem je pa plavala v zraku skupina angeljev, ki so nosili na zlatem traku »Gloria in excelsis«.

Če prav so bile velike časovne zmote vtelesene pri teh jasticah, vendar je bilo znati, da jih je stavila vešča, izobrazena roka. In prav ta časovna nepravilnost je posebno ugajala ter spominjala tako ljube detinske dobe.

Sicer je bilo pa vse tudi jako bogato in dragoceno. Posamezni pastirci so bili skrbno izrezljani, po gričih so bili postavljeni srebrni svečniki. Zvezda, ki je vodila svete Tri kralje, bila je iz dragih briljantov. In prav taka

zvezda se je žarila v hlevu in sipala krasni odsev jezuščku na mlo obličje. Drage cvetlice, zelene plezalke so se ovijale po hribeih in ob ogromnih zrcalih, kateri so čarobno lepoto še povečevali.

Gospod, katerega smo omenili, je stal uprav na lestvici ter urejeval mnogostevilno spremstvo sv. Treh kraljev. — Imel je krog trideset let. Neka ljubeznivost, a zajedno posebna dostojnost in močnost mu je odsevala z lica.

Bil je v lični, mehki domači obleki. Služabnik mu je podajal posamezne osebe kraljevega spremstva. Nazival ga je: »Gospod grof.« Gospa je bila mlajša, jako lepa in izredno prikupljiva. Opasana je bila z velikim belim zastorjem. Hisina ji je pomagala urejevati kopo gosij, ki so drsele po zrcalnem jezeru. Gospod jo je klical za Elviro, služabniki so se ji pa klanjali »gospa grofinja«.

Nakrat se nekdo na ves glas zasmije za težko zveso, ki je pregrinjala vrata. Začudeno se ozre grof s lestve, držeč v roki kralja Melhijora; grofinji so pa zdrgnile goske iz drobnih prstov na jezerno gladino. Pri tej priči prihiti v sobo mlada gospa. Odeta je bila v bartonasto, z mehkim krznom obrobljeno haljo. Glasno se smeječ je sedla na mehki stol.

»Krasno, lepo, čudovito«, je zaklicala, vedno se nasmihač.

»Kako si prišla do nas?« vpraša jo grofinja.

mogočno oblastvo tega gospoda, kajti nikjer ni zapisano, da bi imela njegova trda pest večno zatirati uboge Slovence, ki nimajo druge pregrehe na sebi, kakor to, da so ravno — Slovenci!

Celovski mestni magistrat je dobil zopet strogo zapoved, da mora sprejemati tudi slovenske vloge in dopise. Kajpak se nad tem nemškoliberalni listi kar pené same jeze! Smešno! Pravijo, da so Nemci tako mogočen narod, da se ne bojijo nikogar, nego samega Boga — (ali še tega ne!) —, a napravljajo tolikega nepotrebnega kraka radi nedolžnega slovenskega dopisa! Res čudni ljudje to! — Nova slov. posojilnica v St. Lenardu pri Beljaku je že uradno potrjena. To je že 17. slovenska posojilnica na Koroškem. Dobro! — Podkrnosom je pogorelo pohištvo kovača K., v Borovljah pa „na pošti“. Pri Guštanju se je zadušil neki fant, ko je prežal v neki votlini na zajee. Tako nesreča nikoli ne miruje. —m—

Štajarsko. V Gradcu umrl je slaven Slovenec dr. vitez Močnik. Njegovo ime znano je po vsem učenem svetu; znano je pa tudi celo drobnim otrokom po ljudskih solah naših, ker je imenovani gospod bil sestavil »Računice« za rabo po raznovrstnih učilnicah. Svetila mu večna luč! — Pri sv. Margareti blizu Ptuja se je v večnost preselil vzgledni gospodar Vido Janžekovič, star 83 let. Službo cerkvenega ključarja opravljal je 61 let. — Pri Sv. Mikloši blizu Ljutomeru so v kratkem slavili dve slavnosti. Dne 6. novembra so slovesno »odprli« novo šolsko poslopje, ki je veljalo 15 tisoč goldinarjev, a dne 20. istega meseca so v cerkvi slavnostno namestili kip, ki predstavlja »Marijo Lurdsko«. — Gospod Franc

Vindiš, dosluženi nadučitelj v Slovenjibistrici, je od svetlega cesarja dobil za svoje zasluge zlati križec. — Iz Ptuja so v državni zbor odposlali prošnjo za železnico iz Radgone v Ptuj in dalje v Krapino. — Okraj Rogatec bo sledeče leto potreboval okrajnih doklad za 32%, t. j. davkoplačevalci bodo k vsakemu goldinarju »cesarskega davka« prilagali po 32 krajcarjev za potrebe v okraju. — Gospod Lapp, ki premog koplje okoli Velenja, je sedaj začel rudo iskati še pri Starem Trgu blizu Slovenjigrada. Ne daleč od tam je tudi g. Farski bil zasledil premog in ga kopa za potrebo v svoji tvornici ali »fabriki«. — Solo pri sv. Ilji poleg Velenja so razširili v dvorazrednico, ker šteje 143 učencev. — Občinski predstavnik v Zrečah, gospod Rušnik, se je na saneh vozil v Poljčane. Sanke so podrsnile na cesti ob kamen ter s tira odskočile tako nesrečno, da je imenovanec padel in si na cestnem kamenju opraskal čelo. Zdravniška pomoč ob pravem času je zabranila večjo nevarnost. — Gospod Intrat, narednik ali »landwehrbezirksfeldwebel« v Celji, je od svetlega cesarja dobil zaslužni srebrni križec s kronico. — Podružnica Slovincem sovražnega nemškega »sulferajna« v Šostanju je od gospodske razpuščena, ker udje niso več marali za društvena pravila. Koliko-li je bilo to truša v Šostanju in v Velenju, ko so oživili omenjeno podružnico! Ali tista navdušenost pri kupici vina se je kmalu ohladila. Udje, ki se cerkvi in Slovincem nasprotnega društva niso poznali tistokrat, prepoznavati so ga začeli pozneje kot društvo »frajmaurarsko«, a »frajmaurari« imajo namen: podreti »oltar« in »tron«, to se pravi: odstraniti s sveta kristijanstvo

»I, pri vratih! Seveda se mi je bilo boriti s tistim medvedom v zlato obšiti obleki! Rekel mi je, da gospoda nikogar ne sprejme. Pa se nisem menila za njegov opomin. In glej, tu naletim na stariše — iz davne preteklosti, ki uprav stavijo jaslice za svojega otroka. Kje je vendar vaš jedinec Alvarito, ki se sicer vedno drži tebe za predpasnik?«

»Odposlala sem ga z odgojiteljico. Hočeva ga iznenaditi.«

»In ker vsak lahko slobodno pride do naju, tedaj sva že iznenadena!« pripomni pikro grof.

»To se pravi toliko, kakor da motim? Le potrpi, bratranec. Ljudje smo slabí, pa vroča kri se pretaka po naših žilah.«

In stopila je bližje k jaslicam ter skrbno opazovala posamezne skupine.

»Ha, kako ljubko je vse!« Tako se je norčevala.

»Pastirci in kravice! Kako pravijo, Elvira? Mu, mu! In backi? Be, be! Ptčki pa? Cip, cip! In tu nese Alvaro, ali prav za prav Melibej v belem slamniku, v zabočku — Jezuščku sira v dar. — Kaj, tvoji briljanti svetijo modrim iz Jutrovega? No, zdaj vidim, da ti je družinska sreča zmedla možgane. Samo enkrat si imela ta nakit pri dvorni veselici, a zdaj pa sveti volu in oslu!«

»Ni tako, draga moja! Darovala sem jih Jezuščku. Ali jih morem bolje uporabiti, kakor da počastim z njimi Boga in napravim veselje svojemu sinu?«

»No, se ti se preobleci v pastarico! Okrasi se z vencem svežih cvetic in ponesi s svojim Melibejem Jezuščku sat medu in lonec masla.«

»Če prideš danes zvečer k nam, svirala nam boš na tamburico, ko bomo delili božična darila«, pristavi grof.

»Sviraj le sam, dragi Melibej! Kako si neolikan in neuljuden! Še toliko se ne zmeniš za-me, da bi stopil z lestve in se mi poklonil. Sploh pa nocoj ne bo »Dorila« jedla s teboj sira. Gostila se bo pri meni ob dišeči pečenki. Prišla sem jo vabiti.«

»Ali prirediš nocoj ples?« vpraša grofinja.

»Plesali bomo le do polnoči. Potem nam bo maševal kapelan, dvorni pevci bodo peli. Seveda bo masa čisto kratka. Potem se okrepcamo pri večerji in nato se se malo zavrtimo.«

»Cel Madrid bo zbran pri meni. Poslala sem na vse strani vabila.«

»Ali govoriš resno, ali se šališ?« vpraša jo grofinja.

»Morda sem govorila nesmiselno, keli?«

»Nesmiselno? Tega ne! Pač pa brezbožno«, meni grof.

»S čim sem grešila zoper vero, gospod doktor bogoslovja?«

»Zoper vero, zoper upanje, zoper ljubezen, zoper modrost, zmernost, pravičnost, srčnost — tedaj zoper božje in človeške kreposti!«

Rekši je zadel grof s kraljem Melhijorom tako ne-

in postavne vladarje, naj se že imenujejo cesarji ali kralji. Tako je podružnica dobila sušico in sedaj prišla je pričakovana smrt. — V Maribor so na sejem dne 3. decembra »speharji« z Dravskega polja pripeljali 279 mrtvih svinj na 90 vozovih; svežo slanino prodajali so kilo po 48 kr., sveže šunke po 42 kr., pleče po 36 do 40 kr., rebra po 36 kr., ribice po 60 do 70 kr. Krompirja in čebula bilo je za 48 vozov. — Leta 1889 je po Avstriji v ljudskih šolah podučevalo 46.338 učiteljev in 15.094 učiteljic, od tega stevala pride na Štajersko 2375 učiteljev in 739 učiteljic. — Železnice v Poljčani v Konjice bodo »odpri« dne 19. decembra, a sledeči dan jo bodo izročili javnemu prometu. Vsi železnice bodo Konjičani gledali pošte na slabšem. Sedaj namreč pošta vozi po trikrat na dan v Poljčane in nazaj, v prihodnje pa bodo po železnici dobivali pošto samo po dvakrat. — Novo pošto je c. kr. trgovinsko ministerstvo dovolilo za Zreče pri Konjicah.

Cerkev in šola.

Ljubo doma, kdor ga ima!

Iz daljne Amerike prejel sem pismo, napisano od žuljave kmečke roke. Ker ima nekaj splošnih mislij, ki bi utegnile biti marsikomu v poduk in svarilo, pošiljam Vam v blagovoljno porabo za cenjeni Vaš list. Pismo (do malega neizpremenjeno) slove:

„Nikdar nisem še tvojega pisma prejel v tolikem strahu, kakor poslednje dne 10. avgusta t. l. prišedši z dela zvečer domu. Stanovanje smo našli odprto, naše škrinje, v katerih hranimo siromašno obleko in vse kar imamo, razbito, ključavnice odtrgane, obleko po celi hiši razmetano. Kar je bilo všeč grdi druhalci, odnesla je seboj. Denarjev, zaradi kojih so vlomili, k sreči niso dobili, ker vsak ono malo, kar imamo, seboj nosimo. Pa še to skoro

srečno ob lestvico, da mu je odbil glavo. Položaj grofov je bil tako žalostnosmešen, da ste se obe gospé smejali.

„Nedolžna žrtva utolaži mojo jezo!“ vsklikne baronovka in sune z drobno nogo ob kraljevo glavo, da se je zatrkijala po težki preprogi.

„Vrlo malo me briga tvoja jeza“, odvrne grof užaljen radi porednega zasmeha. „Toda vedi, da ne prideva ne mójá soproga, ne jaz in ne Alvarito ali kdor si bodi naše družine na tvojo božično slovesnost! To je bogoskrunstvo! Zato bi se ti prileglo, da te izbóči cerkev. Zal, da ni več sodišča, ki bi pregnalo tebi in tvojim gostom tako drzno veselje!“

„Alvaro!“ seže mu grofinja v besedo, videča, da se gre zares. „Za Božjo voljo, molči vendar!“

„Ne, molčim pa ne! Ženska ti je vrag!“

„Inesa, ne poslušaj ga“, prosi grofinja.

„Tvojemu soprogu pristuje bolje ovčja koža Melibejeva, kot infula svetega očeta!“

Tako je rekla užaljena baronovka ter šla proti vratom. Sledila ji je sestričina Elvira ter jo skušala utolažiti.

„Tebi pa kraguljasta čepica dvornih norcev!“ odgovori grof stopajoč z lestvice poberat Melhijorovo glavo.

„Kako me jezi!“ rekel je, ko je skušal glavo kralju prilepiti. „Sunljaj ji je strl nos! Sestričina Inesa ima manj pameti, kot ta kralj. Sveti večer méni rabiti za zabavo. Pa najgorje je, ker bo uvedla stvar v navado in za malo

teljev in 15.094 učiteljic, od tega stevala pride na Štajersko 2375 učiteljev in 739 učiteljic. — Železnice v Poljčani v Konjice bodo »odpri« dne 19. decembra, a sledeči dan jo bodo izročili javnemu prometu. Vsi železnice bodo Konjičani gledali pošte na slabšem. Sedaj namreč pošta vozi po trikrat na dan v Poljčane in nazaj, v prihodnje pa bodo po železnici dobivali pošto samo po dvakrat. — Novo pošto je c. kr. trgovinsko ministerstvo dovolilo za Zreče pri Konjicah.

ni varno, ker se tudi zunaj na ulici vsak dan čuje, da tu in tam obrali človeka po noči ali celó pri belem dnevu.

In toliko ti je tu v Chicagi teh lopovov, da jim va mnogoštevilna policija ni kos. — Jaz pa se ne čudim, da je tako. Kar sem tukaj, nisem videl človeka, ki bi klobuk z glave vzel in se prekrizal. K jedi ti gre kakor p..... h koritu: ne prekriza se, ne moli in sploh nič ne priznava, da je Bog v Ameriki, kakor v Evropi. Kar pa je še najbolj žalostno: še mnogi, ki pridejo sem iz naših krajev, zalaj tukaj vero svojih očetov, opusté molitev, pozabijo na Boga, da le meso jedó in beli kruh. Kaki bodo po njih izgled njihovi otroci? kaj drugega, nego razbojniki ubijaleci!“

Ko to premišljuje, vzbujajo se mojemu Amerikanci znova srčne želje po mili mu, pošteni domovini slovenski.

časa bodo plesi in večerje navaden »introitus« v Madridu!

„Uboga Inesa kar besni“, povedala je grofinja vrnivši se v sobo.

„Meni je čisto vse jedno!“

„Prevsoren si bil!“

„Res je to! Kriv je bil Melhijor. Tako sem bil ljut, ko sem ga videl razbitega, da sem govoril resnico!“

„In prav resnica oči kolje!“

„Prismode, kot je Inesa, morajo jo čuti!“

„Ze prav! Ona je silno lahkomišljena, pa ima blago srce.“

„Pa vso izprevrneno glavo!“

„Ljubi naju — sestranca in nima nikogar drugega na svetu, da bi jo brzdal.“

„Prav imaš. Samo, kaj hočeva storiti?“

„Če ti je prav — —“

„No kaj?“

„Povabiva njene otroke, da se veselé nocoj z Alvaritom! To jo vtolaži!“

„Dobro, povabi jih! Bodo se vsaj v tuji hiši naučili, česar se doma ne morejo!“

Elvira je hitela ukazovat, da ji zaprežejo kočijo. Grof je zrl za njo. Goreča ljubezen in tiha sreča sta kraljevali v njegovi duši.

„Če ženska ni vrag, tedaj je angelj.“ Tako je se petal sam sebi pa se vrnil na delo — k jasicam.

In česa najbolj pogrša v velikem mestu amerikanskem (ko bi ti poznal Dunaj in Budimpešt in Berlin, obsodil bi istotako i naša velika mesta!)? Ljubezni, bratovskega sočutja. Čisto naravno, kjer vere ni, zastonj iščeš krščanske ljubezni; vera je podlaga vsem ednostim. Bojé se ubogi trpíni, da jih ne bi oni zločinci zopet napadli. „Ni tukaj kot pri nas. Ako sosed čuje pri sosedu krik ali vik po noči ali po dnevu, skoči poprašat: kaj vam je? in pomiri krik in pretep. Tukaj biva v eni hiši po petnajst in več družin. Kaj misliš: če pride k eni družini tat ali razbojnik, naj ti v nesrečni sobi še tolikanj kličejo na pomoč, nobeden se ti v celi hiši ne oglasi, da bi šel pomagat, nekaj iz strahu pred zločinci, pa tudi zato, ker to ti je čuden svet: eden drugega ne pozna, ni ne ljubi, eden drugega se ne usmili.“ To je, kar mojega Amerikanca, dobrega, poštenega Slovenca, najbolj žali. Zato hoče izmed teh divjakov v ljubljeno mu domovino slovensko, kakor hitro mu bo mogoče, pa naj se mu tam še huje godi. Tembolj si želi domu, ker mu ni v Ameriki ni najboljše. Na dan 1 dol. 75 cent. s težo zasluži, to je ravno toliko, kar po zimi, ko ne bo zaslužka, potroši. „In še ti krajcarji, kako krvavo so prisluženi! Delo moje je žuljavo, težavno. Moja rama je krvava in sijasta, kakor vola, ki ga neusmiljeni kmet vsak dan vpreza. Kakor ubogo živinče z vratom zvija, ker ga od početka šija p-če, tako jaz srkam in omedlujem ves dan od bolečine, ko imam vsak dan po 10 ur na rami prenašati po cent težke koše lesa. Poleg tega drago stanovanje, hrana draga, tako, da ako bo tudi delo v zimi, (kar vem, da ne bo), ne bo nič

dobička. Zatorej poleg vseh teh neugodnostij ne kaže mi drugo, nego zapustiti divjo Ameriko in se povrniti v milo, če tudi po trdni uši tužno mi sedaj domovino.“

„Domoljubovim“ bralcem pa še to: Kaj te, čitatelj dragi, to pismo uči? Najpreje to-le:

1. Glej, to pismo je pisano (izvzemši prav malo slovničnih popravkov) od pripróste žuljave delavčeve ali kmetijske roke. Morda si i ti kmet, delavec. Bi-li znal i ti tako pravilno pisati? kdor hoče tako pisati znati, mora se nekaj učiti. Moj amerikanski dopisnik ni nikdar v šolo hodil. Nekaj brati in za silo pisati se je naučil od dobrega svojega očeta doma, ko je odrástel v fantu, ni mu bila navada ob nedeljah s tovariši vaštati, po krmah pijančevati, razgrajati, igrati se in přetepati. Doma je lepo bil, lepe knjige prebiral, pisal in se učil. Pojdi in stori tudi ti tako, nikdar ti ne bo žal.

2. Najljubše naj ti bodo za ob nedeljah pobožne bukve. Te ti tembolj priporočam, čim več se ti ponuja dandanes kratkoasnih, veliko celó slabih in nevarnih knjig. Tako si boš ohranil in vedno bolj utrjeval sveto vero, ki je podlaga, pogoj lepemu, čednostnemu, pa tudi srečnemu življenju. Si slišal, kako se tam godi, kjer vere več ni? Zahivali Boga, da si Slovénec, da živiš mej ljudmi, ki se molijo, v cerkev hodijo in se Boga bojé. Zato če si že mislil na Ameriko, le ostani lepo doma, pa priden bodi, delaven, varčen, pameten; ničesar ti ne boče manjkalo. Vsaj si slišal, kako krvavo se v Ameriki služí vsakdanji kruh.

P. K.

II.

Dan se je nagnil in prišla je sveta noč. Z njo vred je prišla ona veselost, ki ima svoj vir v nebesih, ki poji človeško srce z nepopisno radostjo, da polje hitreje. Sveta noč! Koliko veselje je ob domačem ognjišču, kako veličastna slovesnost v katoliških cerkvah! To noč vse oživi, vse čuti na novo in se veseli spominjajoč se neizmerne skrivnosti božjega včlovečenja. Veselo zvonjenje, vonj kadila, katerega ni razpihalo devetnajst vekov, prežene vse bolesi in skrbi. V najtrah srecih vstajajo spomini srečne mladosti, pogledi uhajajo proti nebu, kjer iščejo zapravljeno nedolžnost; morda dobe kesanja in odpustanja!

Oj, neizbrisni spomini na božje dete, speče v jaslích! Prav po teh spominih spozna kasneje srce moža, ko je že zginila nedolžnost, ter se nasehilo v srcu zlo, v usmiljenja vrednem sinu človekovem na Kalvariji lice božjega deteta, ki se mu je nekdaš smehljalo iz betlehemskega hlevčka.

Take pobožne misli so polnile srce grofínje Elvire, ko je postavljala jaslice svojemu otroku na ljubo. Alvarito je bil v svoji sobici. Mati ga je spravljala spat. Sloneč v njenem naročju je ponavljal z vso resnobo, ki pristuje šestletnemu dečku, Česčeno Marijo, ki mu jo je narekovala mati. Pri tem je pa zrl začujeno in zatopljeno zajedno, kakor je lastno le otroku, kadar kaj premišljuje,

v lepo materino lice, ki se mu je tako ljubko smehljalo. Vsa nedolžnost otrokova je odsevala iz tega pogleda tako jasno, kot se zrcali modro nebo v mirni jezerski gladini.

Mati ga je okarala, ker ni slušal odgojiteljice. Če je hotela govoriti z njim angleško, sedel je nemo poleg nje, ali pa ji je pokazal jezik. Deček nabere nežni obrazek na jok. To je pa tako ganilo dobro mater, da ga je pričela tolažiti. Pravila mu je, da se je pričela sveta noč, da ga bo poklical o polnoči Jezušček sam, ki pride z nebes ljudi odrešit in otrokom darila delit. Ko začuje to Alvarito, zaigra mu srce in vriskajoč zdríja iz matrinega naročja in bega v samni strajčici po mehki preprogi. Odgojiteljica je morala steči za njim, da je privedla malega uskoka zopet v materino naročje. Ta mu je pravila potem, da bo o polnoči prišel še drug otrok, bratec vseh pridnih otrok in tudi Alvaritov. Tudi ta revček pa nima sladkarij, ne igrač, ne obleke, ne posteljice. Nima mame, da bi ga ljubkovala, ne ateja, da bi mu kupoval darila.

Alvarito se je sprva čudil temu poročju, potem sta se mu pa udrli dve debeli solzi po licu. Obljubil je ubogemu otroku tri velike torte, lesenega konja, in pa velik velik voz, tako velik, kakor ga ima oče, kadar se pelje na dvor.

Počasi je utihnil deček in razíbal ga je stádek sen. Ročici je spustil ob sebi, koderkati glávico je pa namlonil na materine prsi. Elvira ga dvigne in položi v belo posteljico. Pokriza ga še, potem ga pa prepusti skrivnostnim

Podobe iz življenja.

(Dalje.)

49. Premetena ciganka.

Ko je princ Evgen Savojski oblegoval mesto Belgrad, sedelo je lepega večera v majhnem šotoru mnogo častnikov iz njegove vojne, ki so se glasno pogovarjali, krohotali, vmes pa na kvarte igrali.

„Zakaj pa danes tako kmalu idete domov, Vendič?“ vpraša stotnik Kelič svojega tovariša.

„Vsaj veste, da moram nocoj celo noč stražo nadzorovati!“ reče nato Vendič.

„Pri takem vremenu Vas gotovo ne bo Turek nadlegoval, še manj pa ponoči“, zavrne ga nato stotnik Kelič.

Toda Vendič se vkljub vsem prošnjam stotnika Keliča napravi k svojemu šotoru, hotel se je še prej nekoliko odpočiti.

— „Je že zopet tu ta babura!“ zakriči stotnik razjarjen po odhodu Vendičevem.

— Bila je namreč stara ciganka, katera je vsak dan zahajala v avstrijski tabor in vojakom prinašala tobaka in smodk.

— „Hoj, starka, ali znaš ti tudi prerokovati?“ vpraša jo eden izmed častnikov.

„Znam, pa saj mi gospodje tako ne boste nič verjeli“, deje nezaupno ciganka.

„Če res znaš, pa prerokuj meni!“

S temi besedami pomoli ji eden obe dlani, da bi iz njih po svoji stari ciganski šegi brala bodočnost.

sanjam nedolžnosti, v katerih se igrajo angeljci s spečim otrokom.

Polagoma so prisli otroci baronovke in nekateri drugi izmed družine. Po vsej palači je vladala ona tajinstvena, vesela živahnost, kakoršna more biti le na sveti večer. Toda še nekoga ni bilo, ki je imel v tej hiši na sveti večer vedno glavno ulogo. Polu dvanajstih pridrči kočija pred palačo. Iz nje stopi odgojiteljica. Za njo pa stara žena, ki je stiskala v naročju nekaj v strgane cunje zavitega. Grof in grofinja in z njima cela družina hité po stopnicah, da sprejmó nenavadne goste. Starka odgrne cunje in položi v grofinjino naročje novorojeno dete. Vse je bilo tiho. — To je bil otrok, o katerem je Elvira pripovedovala sinku. To je bil revček, ki je prišel kot bratec betlehemskega deteta v imenitno hišo. — Bila je namreč tristoletna navada one plemenite hiše, da je grofinja vsako leto obdarovala na sveti večer revnega otroka poštenih starišev, katerim je tudi podelila vselej zdatno miloščino.

Grofinja odvihe siromašne poyoje, poljubi otroka na čelo in ga nese potem v mehko zibelko, ki je bila navlašč zato pripravljena.

Sedaj se je imela pričeti lepa domača slovesnost. Alvaritova soba je bila ločena od odgojiteljice sobe le po premakljivi steni. V tej sobi so bile postavljene jaslice. Če se je odmaknila ona stena, razgrnila se je vsa krasota pred Alvaritom. Lučic je kar mrgolelo. Cela družina

„Veliko premoženje boste podedovali, toda še prej se boste pravdali in pravdo boste srečno dobili!“

„Dobro! Dobro!“ zakričali so vsi.

„Prerokuj še meni“, prosi jo drugi.

„Vi boste general postali“, deje starka.

„To je pa še najbolje“, reče veseli častnik.

„Sedaj daj pa še meni“, reče stotnik Kelič in ji tudi pomoli svoji roki.

Ciganka dolgo gleda zamišljena vanje, potem pogleda zopet v obraz Keliču in ne črhne besedice.

— „Govôri, babura!“

— „Pustite me“, reče ciganka „meni se mudi domov!“

— „Iz tega ne bo nič; prej mi moraš še razodeti svojo skrivnost!“

— „Pustite me!“ zavpije še enkrat. Sedaj pa stopi Kelič k nji ter ji s prstom žugaje zapre pot.

„No, ako ravno hočete vedeti, saj je to Vaša reč, ne moja. Še to noč boste umrli.“

Kelič svoje začudenosti seveda ni mogel prikriti in vse je obmolknilo za nekoliko trenutkov. Molčé izvleče iz žepa vsak svojo listnico in vrže ciganki nekoliko krajcarjev. Kdo se bode neki bal groženj stare babure?

Naenkrat je strah vse umiril in prejšnja radost je zopet nastopila.

Ni še prešla ena ura, ko pride naznanilo, da je častnik Vendič smrtno bolan in da straže ne more nadzorovati. Vrsta zadene torej Bafina.

„Tako, in jutri sem pa jaz na vrsti. Lehko noč, Bafin! Kaj pa naj sedaj mi počnemo tu?“ reče ostalim tovarišem Kelič.

je bila zbrana za jaslicami. Vsak je imel zastavo, piščal, zvončke ali kako drugo glasbeno orodje. Elvira je hitela po prstih z malim bandercem skozi Alvaritovo spalnico ter se skrila za pregrinjalo. Grof pa je stopal nocoj po prstih skozi sinovo sobo, noseč v rokah velik boben. Skril se je k Elviri, da ondi počakata polnoči in zbudila spečega otroka z božično pesmijo.

Skrivnostno udari ura dvanajst. Premakljiva stena zgine. Neizmerni blišč se razlije po sobi. Piščali zadone, vmes pa zaori božična pesem, katero so pevali vsi.

Alvarito se sklone v posteljici in osupel gleda za trenotek.

„Sveta noč! Sveta noč!“ vsklikne samega veselja. dleskne z rodicama in kot na perotih hiti k jaslicam. kjer poklekne pred Jezuškom, prekriža roke na prsih in povesi nedolžno glavo. Ah, srečno dete! Gotovo je mislilo, da je zares v nebesih in da čuje angeljske zборе pevati: „Gloria in excelsis.“ Toliko je bilo utopljeno v sveta čustva, da se ni zbudilo iz njih, ko ga je ogrinjala mati s toplim plaščkom. Tedaj ga dvigne oče, poljubi ga srčno in solze se vlijejo dečku po licu. Oklene se očeta in milo zaprosi: „Ah, ah, pustite me! Saj bodem priden! Nikdar se ne bom pačil odgojiteljici!“

Ko so minoli prvi hipi veselja in radosti, sedla je grofinja k jaslicam, da obleče ondi detetu Jezusu na čast ubogega otroka, ki ga je prinesla revna starka. Prineli so Elviri mlačne, dišeče vode, prazničnih plenice in po-

„Mi ostanemo pri Vas, Kelič, da se Vam nocoj kaj hudega ne prigodi“, dejali so mu tovariši.

Komaj četrt ure mine, ko pride novo poročilo, da se je Baflinov konj splašil, jezdeca raz sebe vrgel in pri tem si je Baflin desno roko spahnil. — In vrsta pride sedaj na Keliča, da gre nadzorovat stražo. On prikrije drugim svojo strahopetnost, zato vstane in molče odide.

„Danes ne bo nič nevarnega, saj dež gre, kakor da bi iz škafa lilo, zato bo Turek raje v svoji luknji čepel“, zaklicali so mu tovariši odhajajočemu ter ga hrabrili.

Drugo jutro se je že širila novica od ust do ust, da je včeraj po noči Turek z veliko močjo udaril na avstrijsko stražo in da je stotnik Kelič mrtev. Še bolj pa so bili vsi radovedni ono ciganko poznati, ki je Keliču smrt prerokovala. Vsak se jo je bal, in vendar hotel, da bi tudi njemu prerokovala.

Tako mine zopet nekoliko dnij.

Že dolgo časa je opazoval avstrijski general, da Turki vedó za vse načrte svojega sovražnika in da se potem po njih ravna, zato je zapovedal vsem vojakom, da naj strogo pazijo na vohune ali ovađuhe. Zastonj so si prizadevali jih zaslediti. Konečno so jeli strogeje postopati s staro ciganko. Prijeli so jo in so se kmalu prepričali, da je po noči k Turkom zahajala in jim prišala vse načrte sovražnikov. Trdo so ji roke zvezali in bila je na smrt obsojena.

„Ti si drugim prihodnost prerokovala, sama sebi je pa nisi mogla?“ zasmehuje jo poveljnik. Ciganka pa se ni dosti zmenila za to zasmehovanje ter je zaničevalno opazovala pričujoče.

vojev. Ko je bilo dete povito ter je odgojiteljica rahljala blazinico v zibelki, prihiti Alvarito ter jo ji iztrga.

„Ne te, ne! Mojo mu daj, moja!“ Tako je klical ter stekel k svoji postelji in prinesel iz nje dragoceno, mehko blazinico ter jo sam dejal pod glavo revnemu otroku.

Drugo jutro je vzela grofinja blazinico ter jo hranila kot svet spominek. Vvezla jo je s svilo in zlatom, potem pa položila v srebrne jaslice Jezusčkove, ki so bile v oltarju krasne domače kapelice.

III.

Minulo je leto in bil je zopet Božič. Mnogo se je spremenilo od lani. Mnogo veselja je bilo zagrenjenega, pa mnogo solz se je posušilo. Tu v grofovi palači so danes prelivali britke solze. Služabniki so žalostno begali po hodnikih. Mnogo obiskovalcev je pomenljivo kimajoč z glavo odhajalo. Zakaj bilo ni nikogar, da bi jih bil sprejel. V Alvaritovo sobo si pa niso upali; bolezen in žalost sta kraljevali v njej. Deček je ležal na smrtni postelji. Oče — oni srčni oče-junak — je ležal potr in uničen na stolu, in le bolestni vzdih so pričali, da še živi. Elvira pa se je premagovala, kakor bi bila zajemala iz neizmerne bolečine novih močij. Česa ne premore materinska ljubezen! Tri dni je že posedala ob postelji svojega jedinca. Zdaj je uprav podpirala oma-

„Ali znaš res prerokovati?“ vpraša jo zopet drugi; „kako pa si mogla vedeti, da bo Kelič še isto noč umrl?“

„Ravno tako, kakor vém za-se, da bom še danes mrtva!“ reče smeje se ciganka.

„Toda to pa meni vendar-le v glavo ne gre, kako ste vi to vedeli, da bo moral Kelič stražo nadzorovati in pa da bo še isto noč umrl?“ povprašuje jo zopet radovedno poveljnik.

„To so pa gospodje vzrok, ne pa jaz; zakaj so pa stari ciganki vse zaupali!“ se odreže možko babura.

„Dajte nam vse razložiti; ali boste?“

„Vsaj moram itak umreti. Ako mi ne bodo gospodje nič žalega storili, hočem Vam jaz vse to natanko razložiti, da boste videli, da tudi stara ciganka ni tako neumna, ne.“

„Dobro, velja, povej nam sedaj!“

„Ko so me oni večer častniki silili, da naj jim prerokujem, sem takoj spoznala, kako lepa priložnost se mi sedaj ponuja, kaj nenavadnega uiniti. Toda, da bolj hitro in kratko povem: Jaz sem vedela, da bo to noč moral Vendič stražo nadzorovati, in potem za njim Baflin in tretji pa Kelič. Moj načrt bil je brzo izgotovljen, in zato sem prerokovala onima dvema, kar mi je v hitrosti na um prišlo, Keliču pa smrt. Jaz sem namreč dobro vedela, da ima Vendič navado, predno gre počivat, da vselej kozarec vode izpije, in zato sem se skrivaj priplazila do njegovega šotora in sem nekoliko strupene vode prilila v kozarec, tako da je Vendič takoj obolel. Potem sem se pa takoj podala k Baflinu in sem ondi v sedlo njegovega konja porinila velik trn. Naravno je, da je potem, ko je Baflin zajahal konja, trn ga pobodel in konj je zdivjal, njega pa raz sebe vrgel. Sedaj pa je prišla

hujočo glavico Alvaritovo ter neprestano zrla v smrtnobledi obrazek. Deček je ležal v omedlevici — bližala se mu je bela žena s koso. Baronovka Inesa je sedela ob njej. Nebroj igrač je ležalo po tleh. Skušali so z njimi utešiti bolnega otroka. Vsake četrte ure sta stopila v sobo dva zdravnika. Toda vselej sta žalostna odšla.

Krog polnoči poklekne baronovka pred otroka, da bi mu dala žlico zdravil, kakor je velel zdravnik. »Alvarito! Alvarito!« prosi mati kar najnežneje. Toda deček se ne gane. Vzdihaval je težko, pojemajoče, kakor plapolna sveča, predno ugasne. Prestrašena se pripogne grofinja in se približa z ustnicami dečkovemu ušesu. S tresočim glasom ponavlja: »Alvarito! Moj sin! Ali slisiš? Ali ne ljubiš?«

Otrok pogleda motno svojo mater, privzdigne velo ročico ter poboža mamo. Roka mu zopet omahne. Oči pa zapre.

Baronovka mu skuša odpreti usta in viliti vanje zdravila. Edino upanje so ji bila. Toda Alvarito je stiskal tako krčevito zobe, da je bil ves trud zastonj. Inesa britko zaplače in hiti po zdravniku. Ta ji pa tiho reče: »Vse je zastonj! Takoj bo ugasnil!«

Ura udari dvanajst. — Srečna ura, ob kateri je prišlo na svet božje dete delit mirú ljudem, ki so dobre volje. — Tedaj se je nekaj posebnega primerilo v sobi: Grof je vstal blede kot zid, njegova soproga se je obrnila

vista na Keliča. Jaz takoj odidem k Turkom, ki so me zaradi vohunškega posla dobro plačevali in sem jih nagovorila, da so napadli one straže, kjer je Kelič stal in tako je Kelič padel. Še veliko hujšega sem Vam učinila,

toda sedaj ni več časa, da bi Vam pripovedovala. — Nato so ji zavezali zanjko iz vrvi za vratom in jo potegnili na prvo drevo, ki je tam stalo. Še nekolikokrat je zatrepetala in ciganke - izdajalke ni bilo več!

Gospodarske in obrtnijske stvari.

Jabolčne in hruškove peške, ki ostanejo pri vživanju sadja, naj otroci spravljajo in na zraku posušijo. Kadar se jih več nabere, se denejo te peške v kak zabojček med prst tako, da je spodaj prst za 2 cm na debelem, potem jedra lega pešk, potem zopet prst in nato peške itd. Kadar dobiš zopet pešk, deni jih zopet v ravno tisti zabojček. Ta zabojček postavi v kak mrzel kraj, da bode prst izmrnila. Kadar se prst otaja, zalij jo z vodo. Pomladi, ko pride čas sejatve, so te vse peške vsakile. Te te vsaklene peške se sejejo v gredico, kjer bujno rastejo.

Rastlin v loncih po zimski ne smeš prej škropiti, dokler ni zemlja okoli korenin suha. Voda pa bodi toliko topla, kakor zrak, v katerem so rastline. Imajo naj tudi dovolj svežega zraka, a varuj jih prepriha ter očisti jim listje z gobo večkrat prahu in mrtesov.

Ako roke ali noge ozebejo, drži jih dalj časa v slani vodi in potem pusti, da se ti same posušijo, ne da bi jih obrisal. Ozeblino preženeš tudi, ako kuhaš slanik (aring) v $\frac{1}{4}$ funta lanenega olja tako dolgo, dokler se slanik popolnoma ne razkuha. Potem precedi vse skozi kako cunjico in s to precejeno mastjo maži ozeblino, predno greš spat, ter jih ovijaj v kako ruto.

od umirajočega otroka in plašno zrla po sobi. Baronovka se je nekoliko prestopila, potem pa zrla nepremično pred se. Hoteli so vsi reči, da je prišlo nekaj v sobo, nekaj, kar ni s tega sveta. Napolnilo jim je srce z ono skrivnostno tesnobo, z onim čudnim strahom, ob katerem se jetje lasje in zastaja sapa.

Bolnika pa je nekaj streslo, kakor silna mrzalica. — »Umiram«, klicala je Alvarito. »Mama, umiram. Jezusček mi nese svojo blazinico!«

Grofinja skoči po koncu. Ines! položi v naročje umirajočega otroka in veži:

»Drži ga!«

»Za božjo voljo, kaj ti je?« prša ta osupla.

»Drži ga!« ponavlja mati s posebnim naglasom.

Pustivši dečka v sestričinem naročju odhiti iz sobe v kapelico. Tam vzame iz srebrnih jasic nebeskega deteta blazinico, ki jo je pred letom sama položila tja. nese jo v bolnikovo sobo ter položi nanjo umirajočega otroka.

»Alvaro! Alvaro!« je klicala in se oklepala soproga, ki je z njo vred pokleknil ob posteljici. »Če nam Jezus ne reši otroka, zgubiva ga gotovo!«

Tihoto, ki je zavladala po sobi, motila je le pretrgano vzdihovanje in težko sopenje otrokovo. Polagoma

Vlažnost v kleti odpraviš, ako deneš v klet živega apna. Živo apno vleče silno pohlepno mokroto nase. Ako deneš živega apna med krompir, ne bode gajil, ker apno potegne nase vso vlažnost, v kateri se sicer gnilobe glivice hitro množijo. Kadar krompir porabiš, sluti ti apno lahko za gnoj.

Kedaj je pravi čas za sekanje lesa? — Zanimive poskušnje je napravila v tem otiru gospodarski družba na Vestfalskem in vredne so, da si jih tudi slovenski gospodarji dobro zapomnijo in v prid obrtje. Hoteč spoznati, kedaj naj se les seka, da je najbolj trpežen posekali so štiri smreke enako stare, ki so rale na enakem svetu in so imele enako zdrav les. Od teh štirih smrek posekali so prvo meseca decembra, drugo meseca januarja, tretjo meseca februarja in četrto meseca marca. Iz teh štirih smrek iztesali so štiri enake tramove in so poskusili, kateri izmed njih drži največjo težo. Pri tej poskušnji se je pokazalo, da je bila nosilna med smrekovega tramu, posekanega meseca januarja za 12 odstotkov, posekanega meseca februarja za 20 odstotkov, in posekanega meseca marca celo za 38 odstotkov manjša, kot tram posekanega meseca decembra. — Zakopali so dalje dve enaki smreki v mokrotno zemljo. Posekana je bila

pa se je pomirilo. Ko je napočilo jutro, dihal je bled Alvarito mirno in pravilno, kakor bi spal.

Tedaj vstopi zdravnik, pogleda bolnika, vpraša, če so mu dali zdravila. Baronovka odkima.

»Tedaj«, tako je rekel grofinji, »vam je vrnil sin Jezusček sam.«

Grofinja razprostre roke, in mater, ki je ni zmaga silna bolečina, zmore veselje, da se nezavestna zgrudi ob postelji svojega jedinca.

IV.

Ta sveti večer se je vtisnil baronovki tako globoko v srce, da od tedaj še misliti ni upala na to, da bi z nedostojnim veseljem skrunila Sveto noč. Pomagala je rajši svoji sestričini postavljati jaslce in na sveti večer je privedla svoje otroke, da so se skupno veselili in praznovali najslavnejšo noč.

Plesišča so sicer pogrešala izgubo najlepše krasotice. Zato so pa otroci baronovke dobili skrbno, ljubeco mater. In ker je bila Inesa izvrstna mati, zato se ni nehala biti imenitna gospa. Zakaj človek je tudi lahko dober kristijan, čeprav ne posedu cel dan po cerkvah.

Se vedno se pa vsako leto obhaja v grofovi družini sveti večer in vzhleti bogato obdarovani otroci revežev vesele se grofovih — srebrnih jasic.

ena meseca decembra, druga pa meseca februarja. Smreka, ki je bila posekana meseca februarja, je segnjila že v osmih letih, una pa, ki je bila posekana meseca decembra, je imela še čez 16 let trd les. — Napravili so pri dveh kolesih platišča iz bukovega lesa. Les za platišča prvega kolesa je bil posekan meseca decembra, za platišča drugega kolesa pa meseca februarja. Obe kolesi rabili ste se enako, a prvo kolo je trpelo 6 let, drugo pa že čez 2 leti ni bilo več za rabo. — Iz teh poskusenj se jasno vidi, da je najboljši čas za sekanje lesa — alasti tesarskega lesa ter lesa za orodje in pohištvo — pred novim letom, to je meseca decembra.

Dve sverti v Rusiji. Koliko divjih zverij je v Rusiji, razvidi se iz tega, da je bilo v kazanski guberniji po uradnih neznanih raztrganih v jednom letu 7097 domačih živalij in sicer 705 konj, 1058 živinčet in 5334 glav drobnice. Največ jih imajo na vesti volkovi, zato je razpisana za vsakega volka nagrada 2 rublov.

Ravnanje s žrebci po odstavljenju v prvem letu. Žrebe odstavi, ko je staro štiri mesece. Deni ga

potem v ograjen prostor, da se more prosto gibati, kolikor mogoče daleč od kobile. Pokladaj mu ovsa in dobrega sena. Med glavnim krmenjem mu dajaj ječmenove slame. Ovsu dajaj bolj po malem. Sena in slame pa pokladaj, kolikor more povžiti. — Staro in resnično je pravilo, da ne bode iz žrebeta nikdar dober konj, ako se v prvem letu slabo razvija. Tudi če žrebetom ovsa ne daješ, ne bodeš izredil nikoli močnih in dalj časa rabljivih konj. — Nekateri žrebete privezujejo. To jim pa jake škoduje. Žival se ne more razvijati. Postane šibka in lena, ne bode imela nikdar lepe hoje. Da žrebe krepko raste, mu je neobhodno potrebna snaga. Drgniti ga je treba večkrat s ščetjo (krtačo.) Posebno skrbi pri žrebetu za kopita. Pregleduj jih večkrat. Ako opaziš, da so po strani sraščena ali na eni strani bolj razvita, ko na drugi, daj mu slabo upodobljeni del obrezati. Zanimarjena kopita, posebno če rastejo poševno, so navadno vzrok, da ima konj slabo nerodno hojo, radi česar izgubi konj mnogo svoje veljave. (Gospodarski list.)

Razne novice.

(Prevzvišeni gospod knezoškof ljubljanski) obhajali so dne 7. t. m. svojo osmo obletnico, odkar so bili posvečeni v škofa; včeraj (14. t. m.) pa je preteklo osem let (bila je takrat III. adventna nedelja), ko so v ljubljanski stolnici slovesno v posest vzeli škofijo ljubljansko, katero kot skrbni oče in najboljši višji pastir skozi osem let vladajo v duhu našega Gospoda. — Ob preveseli obletnici spominjajo se jih zvestovdane ovčice v vroči molitvi ter jim kličejo z vsemi zavednimi katoliškimi Slovenci vred iz dna srca: Bog nam jih ohrani še mnogo let!

(Vdanostne izjave) poslane so prevzvišenemu knezoškofu ljubljanskemu zopet z novega občine: Bukovica pri St. Vidu na Dolenjskem, Depala Vas pri Mengšu, Dob v fari šentviški na Dolenjskem, Gorenja Šiška, Holmec pri Mengšu, Horjul, Koroška Bela, Mirna, Mirna Peč, Pijava Gorica pri Ljubljani, Podboršt v fari šentviški pri Zatičini, Polhov Gradec, Rovte pri Logatcu, Šmarca pri Kamniku, Šmarjeta pri Kleveržu, Temenica v fari šentviški na Dolenjskem, Velike Poljane pri Ribnici, Vinica, Voglje pri Kranju, Zagorica v fari šentviški na Dolenjskem, Zalog pri Cerkljah. — Občina Sv. Gregor pri Sodražici pa je izvolila prevzvišenega častnim občanom. — S temi izjavami je število občin, ki so izrekle prevzvišenemu knezoškofu svojo neomejeno vdanost in slovesno prisegle na program prvega slovenskega katoliškega shoda, že daleč prekoračilo stotino. — Živela vrla stotina slovenskih občin, zvestih Bogu in narodu svojemu, ki ne upogne kolen pred liberalnim malikom!

(Nov slovenski list v Trstu.) V Trstu izide z novim letom nov slovenski list z imenom „Primorski Slovenec.“ — List je namenjen slovenskemu ljudstvu na

Primorskem: v Trstu, Istri in na Goriškem v poduk. Vrejevan bo v dobrem katoliškem dubu. Izhajal bo 5. in 20. dne vsaki mesec. Veljal bo za celo leto 1 gold. — „Domoljub“ se veseli najmlajšega svojega tovariša, želi mu obilne sreče in blagoslova božjega ter ga Slovencem priporoča v obilno naročbo.

(Duhovniške premembe v ljubljanski škofiji.) Premoščeni so čč. gg.: Mihael Teršek, kapelan in Schillingov beneficijar pri Sv. Petru v Ljubljani, gre za administratorja in kapelana v Šmartin pod Šmarno goro; na njegovo mesto pride Mihael Bulovec, kapelan v Semiču; v Semiču gre Matija Novak, kapelan v Črnomlju; Ivan Pelc, kapelan v St. Rupertu, je premeščen v Šmartin pri Litiji; Mihael Horvat, kapelan v Šmartinu pri Litiji, gre na Vinico; Albin Ilovski, kapelan na Mirni, gre za administratorja v Lozice; na njegovo mesto pride Anton Šmid, kapelan v Leskovcu; v Leskovcu pa gre France Krumpstar, kapelan v Prečini.

(Iz Ptuja.) 8. t. m. pokopali smo nadepolnega, jako marljivega dijaka Janeza Rakuša. Pokojnik je dovršil šesto latinsko šolo v Mariboru. V sedmo ni več šel; bolan ostal je doma, kjer 6. t. m. s gniljivo potrpežljivostjo, ves udan v sveto voljo božjo, zadnjikrat prejemal svete zakramente, prominil v Gospodu. Banjki je bil eden izmed onih srečnih dijakov, ki si je tudi v sedanjih brezverskih šolah ohranil najdražji zaklad, sveto vero, katera mu je bila v bolezni in ob smrtni uri najizdatnejša pomoč, najslajša tolažba. Zato pa — tako trdno upamo — sedaj prosi Boga v nebesih za pobožno svojo mater, ki mu je vero vcepila v mlado srce in tako skrbno gojila, prosi pa tudi blagoslova mariborskemu semenišču, v čegar tihem, srečnem zavetju je bival zadnji dve leti. — Na potu na tiho groblje spremljala ga je dolga vrsta

pobožnega ljudstva. Pogreba se je udeležil tudi g. direktor tukajšnje gimnazije z enim profesorjem in dokaj gimnazijec. Zamolčati ne moremo, da obnašanje dijakov ni bilo baš v spodbudo pobožnemu našemu narodu. Brezverska — verska šola!

(Osebnost) Dr. Visko Gregorič se je vrnil v Ljubljano ter prevzel zdravniško poslovanje. Tudi prve zame kot novoimenovani primarij vodstvo bolniškega oddelka za vnanje bolezni. Iskreno čestitamo.

(V Bolcu) so ustanovili mlekarско zadrugo, ki je pričela danes svoje poslovanje. Želimno mnogo uspeha!

(Iz Št. Vida nad Ljubljano) se nam poroča: V noči od 30. novembra do 1. decembra umrl je v operarnici v Kosesah (na Brdu blizu Viča) neoženjen delavec imenom Josip Moroso, star 34 let, doma blizu Vidma (Udine). Zvečer zakurila sta s tovarišem na tleh, da bi se grela. Pustivši živo žarjavo na tleh, šla sta k počitku. Zjutraj našli so Josipa mrtvega na postelji, tovariša pa vsega omamljenega. Truplo ranjcega so pripeljali 2. decembra na šentvidsko pokopališče, kjer je bilo pokopano. — Bolezen nas kar ne mara zapustiti. Tri mesece že mučila nas je ostudna griža, katera jih je tudi več pomorila, a sedaj spremenila se je v pljučnico, ki tudi rada pobira posebno stare in na pljučih bolehe.

(Nevaren ptič v — luku.) Iz Trsta se nam piše: V Trstu so 2. t. m. vjeli znamenitega ptiča. Pred kratkim opozorilo je ministerstvo vse redarstvene oblasti, naj dobro nadzorujejo takomenovane semnjarije z žensko poštenostjo. 25. novembra je levovska policija naznanila tukajšnji policiji, da se je znani mešetar (zvočnik-Kuppler) L. ib Grünberg iz Cernovic napotil v Bombay via Trst in da ima seboj eno tako nesrečnico. Prijeli so ga v Trstu. Z njim je bila neka Sali Keller iz Jesenzany in jedenindvajsetletna Regina De finer iz Zielimeč, ki naj Boga hvali, da so jo rešili iz roparskih krempljev. Pri vseh treh so dobili denarja in mnogo dragocenosti. — Taka je ždovska drznost nasproti kristijanom.

(Vabilo na „Dom in Svet“.) „Dom in Svet“, list s podobami, je vsako leto lepši in zanimivejši. Prinaša životopise in poročila. Posebno se odlikuje z lepimi podobami. Zato prav iskreno priporočamo v naročbo „Dom in Svet“, ki velja na leto 3 gld. Naroča se z naslovom: Upravišтво „Dom in Svet“ Ljubljana.

(Iz Smlednika) se nam poroča 4. decembra: Danes zjutraj je umrla v Hrašah po kratki bolezni 85 let stara Marijana Burger, mati občečislane g. župana in posestnika Antona Burger-ja. Priporoča se blaga pokojna prijateljem in znancem v molitev. — Meseca novembra je v tukajšnji fari umrlo 16 oseb, v tekočem mesecu pa tudi že 4 osebe. Večinoma mrjejo otroci in stari ljudje.

(Izpred porotnega sodišča.) Dne 30. p. m. je bil sojen pred porotnim sodiščem 22letni Jan. Dornik iz Podhoma v radovljiskem okraju zaradi uboja. Dne 18. oktobra t. l. šel je z ženitnine domov ter sešel se s tovariši Ant. Pretnarjem in Jan. Zupanom. Dornik je po zabavljal, da so godci zelo slabo delali, na kar ga Zupan zavrne, češ, „za to je bilo že dobro“. Ta beseda je

Dornika tako zbudila, da je zabodel Zupana in nesrečno rani v srce, da je ta takoj umrl. Dornik je bil obsojen na pet let v ječo, poostreno z mesečnim postom in s temnico vsako leto na dan 18. oktobra. — Drugi je bil na vrsti Peter Butalič, doma iz Tunje pri Kamniku. Ukradel je namreč po ltu posestniku Fr. Višnarju hranilnično knjižico s 700 gld. in srebrno uro. Denar je potegnil iz hranilnice, kupil si nekaj zemljišča, uro pa je podaril svoji izvoljenki. Obtoženec ni tajil tatvine. Obsojen se ga na 15 mesecev v ječo, poostreno s postom vsak mesec. — Dne 1. t. m. je bil pred porotniki 17letni Mih. Kušar iz Rašice. Obtožen je bil posilstva in umora. Obtoženec ni tajil svojega zlodejstva; bil je obsojen na 12 let v ječo, poostreno vsaki mesec s postom in vsako leto s temnico dne 17. oktobra, kateri dan je izvršil svoj zločin. — Varovanca prisilne delavnice Ebinger in Koy sta bila 12. avgusta, ko sta s tovariši delala železnico pri Udmau. Zakrivila sta veliko tatvin, za to je dobil Ebinger 8. Kay 4 leta ječe, poostrene z mesečnim postom. — Zadnji pri letošnjih porotnih obravnavah je prišel na vrsto strojarski pomočnik Janez Tušek iz Smoleve v škofjeloškem sodnem okraju. Bil je zaradi uboja in hude telesne poškodbe obsojen na 6 let v ječo, vsak mesec poostren s postom.

(Vabilo na naročbo „Domoljuba“.) S tem mesecem dokonča „Domoljub“ svoj letošnji letnik. Majhen po svoji obliki in skromen v svojih upih je „Domoljub“ pričel izhajati pred petimi leti; pač ni pričakoval, da se bo v petih letih tako vtrdil med Slovenci, kakor se je to, hvala milemu Bogu in zvestim njegovim prijateljem, zgodilo sedaj: „Domoljub“ je med vsemi slovenskimi listi najbolj razširjen list.

Prijatelje in naročnike „Domoljuba“ prosimo, naj list pridno naročujejo in razširjajo. Vzlasti prosimo:

Pošljite o pravem času naročnino 80 kr. za Domoljuba, da do novega leta že vredimo razpošiljanje.

Posebno novi naročniki naj se hitro oglase, da lahko vsakemu pošljemo že prvo številko z novim letom.

Priporočamo zopet svojim prijateljem, da naj si list naročajo po več skupaj pod enim naslovom. To nam zelo polajša delo pri razpošiljanju. — Ob enem naj nabirajo pri naročnikih „Domoljuba“ bivajočih na Kranjskem udnino 20 kr. za katoliško politično društvo. Vsak, ki pošlje za „Domoljuba“ engoldinar, vsprejme se kot ud katol. polit. društva, ako se za to oglasi. — Tem potem bo najlažje pomnoževati število udov pri katol. polit. društvu.

Denar za „Domoljuba“ naj se pošilja naravnost in jedino pod naslovom: Upravišтво „Domoljuba“ v Ljubljani, ker le tedaj

dobimo naročnino pravočasno v roke in tudi lahko točno postrežemo.

Na vsakih 10 listov skupaj naročenih pod enim naslovom dobi se en list brezplačno povrh.

Kako lepo bi bilo in brez posebnih težav, da bi vsak „Domoljubov“ naročnik dobil vsaj enega novega naročnika! Za to uslugo prav lepo prosimo svoje prijatelje. — Kolikor več bo naročnikov, toliko več berila bo prinašal „Domoljub“. Delajmo združeni vsi verhi, pošteni Slovenci nevtrudno z geslom:

Vse v večjo čast božjo in v blagor našega naroda!

Listnata upravitelja: G. M. Sk. v Oberhausen: Val „Domoljub“ je plačan do 1. avg. 1893. Ako bi kedo tamošnjih rudarjev hotel dobivati list, naj nam pošlje 1-30 gld. Toliko stane „Domoljub“ pošiljan v inosostvo.

Tržne cene v Ljubljani

dne 14. decembra.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenična mlt.	6	73	Speh porojen, kgr.	—	62
Reš.	4	65	Surovo maslo, „	—	82
Jedmen.	3	84	Lajce, jedno „	—	04
Ovce,	2	54	Mleko, liter „	—	10
Ajda,	5	59	Goveje maslo, kgr.	—	64
Proso,	4	41	Telečje „	—	48
Koruza,	4	19	Svinjsko „	—	46
Krompir,	3	03	Kostrunovo „	—	36
Loba,	12	—	Pikane „	—	49
Grah,	12	—	Golob „	—	16
Fišol,	10	—	Sene, 100 kgr.	—	28
Maalo, kgr.	—	95	Stama „	—	09
Maat,	—	66	Drva trda, 4 kub. mir.	—	27
Speh svež,	—	50	„ mehka „	—	5

Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 5. januarja 1893 zvečer.

Zal. A. Solbring, Lipsija Novomesto.

Načrt in obdelava C. Opliza.
Enajst oddelkov, obsežajoči:

I. Nemčija — II. Avstro-Ogarsko — III. Švice
IV. Francija — V. Italija — VI. Belgija in
Holandija — VII. Svedija in Norveško —
VIII. Danija — IX. Vel. Britanija — X.
Spanija in Portugal. — XI. Rusija in spo-
dne poudarjene države. 78 2

Popolno v 35 izdajah à 60 kr.

Dobi se v vseh knjigarnah. 78-1

Primerna darila!

priporočila aljudno

Fran Čuden,

urar,

preje J. GEBE,

vi ljubljani, Slonova ulica št. 11,

ter rabi uljudno pred. duhov-
ščino in v. občinstvo na ogled
svoje velike izborne za-
loge najraznovrstnejših

žepnih ur, zlatih, srebrnih in nikelnatih, stenskih
ur: s nihalom, ur s stojalom in ur budilnic
(Weckeruhren), ur s godbo in godbenih valčkov
v lčnih politiranih omaricah, raznovrstnih verižlo,
prstanov in uhanov.

Cene žepnim uram so naslednje:

Najfinije nikelne ure	od glđ. 4-20 do	6 —
srebrne ure s ključem	7-50	10 —
srebrne remontir-ure	7-50	12 —
lete s dvojnimi oklepom	9 —	18 —
zlate ure za dame	16 —	35 —
zlate ure za gospode	24 —	130 —

Garantiram povsem za poštenost pri meni kuplje-
nega blaga; za zanesljivost mehanizma pa svo leto
jamčim. — Cenjeni naročniki se mogó prepričati, da
moje blage ni zamenjati s dunajskim tovarniškim blagom,
vzile temu, da prodajem dobre blage za res nizke cene.

Popravila izvršujem točno in zanesljivo ter jamčim
za dobro izvršbo — Vnapijmo naročnikom postrežem po
želji z obratno pošto. 17-16 205 38-37

Ilustrovani ceniki na željo gratis in franks.

Henrik Zadnikar

pasar in srebrar

v Ljubljani, Sv. Petra cesta 17

se priporočila velečastitej duhovščini v napravo in popravo vsa-
kovrstne

cerkvene posode

iz bronu in srebra v poljubnih slogih s zagotovilom trajnega,
dobrega dela in najnižje cene.

Napravlja na željo cerkvena dela za plačilo na obroke.

Sprejema stare reči v prenovljenje, t. j. v posrebovanje
in pozlačenje. 76 24-2

V zalogi ima vedno različne cerkvene posode,
istotako tudi strelovode.

zadnja cena

R. Miklauc

v Ljubljani, Špitalske ulice šte. 5.

Zaloga vsake baže

gvantnega blaga za moške

in ženske 72 9-6

kakor tudi vse vrste koca, kovtre, srajce, jope, nogovice, svilene in cajgaste rute itd.

po najnižji ceni.

zadnja cena.

Podfosfernasto-kislj
apneno-železni sirup

prireja lekarničar Julij Herbabny na Dunaji.

Ta že 22 let s največjim uspehom rabljeni, od mnogih zdravnikov najboljše priznani in priporočeni prvi sirup rastaplja sluz, upokojuje kašelj, pomanjšuje pôt, daje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost, telo jači in krepi. Železo, ki je v sirupu v lahke si pripravljajoči obliki, je jako koristno za narejanje krvi, raztopljuje fosferno-apnene soli, ki se v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešujejo narejanje kosti. Cena steklenice Herbabnyjevega apneno-železnega sirupa je 1 gld. 25 kr., po pošti 20 kr. več za zavijanje. (Polovičnih steklenic ni)

Svarilo! Svarimo pred ponaredbami, ki se pojavljajo pod enakimi ali podobnimi imeni, a so vendar posvoji sestavi in svojem učinku popolnoma različne od našega originalnega 22 let obstoječega podfosfernasto kisljega apneno-železnega sirupa. Zahteva naj se torej vsaki izrečno Herbabnyjev apneno-železni sirup. Paži naj se tudi na to, da je zraven stoječa oblastveno protokoliрана varstvena znamka na vsaki steklenici in prosimo, ne dajte se zapeljati niti z nižjo ceno, niti z drugimi pretvezami, da bi kupili kake ponaredbe! 83 6-2

Osebnja razpošiljalnica za provincije: na Dunaju, lekarna „zur Barmherzigkeit“ JULIJA HERBABNY-ja, Neubau, Kaiserstrasse 75. Predajajo ga gospodje lekarničarji: V Ljubljani J. Svoboda, Gab. Piccoli, Ubald pl. Trnkócsy, W. Mayr; dalje ga prodajajo v Celju: J. Kupferschmied, Baumbachovi dediči; na Reki: J. Gmeiner, G. Prodám, A. Schindler, Ant. Mizsam, lekarničar. F. Pradam, M. Mizsam, drog.; v Brezjah: A. Ruppert; na Sovodjem (Gmünd): E. Müller; v Celovcu: W. Thurnwald, P. Birnbacher, J. Kommer, A. Egger; v Novem mestu: A. pl. Sladoviz; v St. Vidu: A. Reichel; na Trbiču: A. Siegl; v Trstu: E. Zanetti, A. Suttina, B. Bisaclette, J. Seravalle, E. v. Leutenburg, P. Prendini, M. Ravasini; v Beljaku: F. Scholz, dr. E. Kumpf; v Črnomlju: J. Blažek; v Velikoveu: J. Jobst; v Wolfbergu: J. Huth.

Jos. Cotman,

pleskar, lakirar in napisni slikar, 178 24

v Ljubljani, na Bregu št. 6.

se priporoča al. občinstvu v mestu in na deželi v lično izvršitev vseh v njegove stroko spadajočih del, posebej se priporoča gg. obrtnikom (rokodelcem) v izvršitev imenastih in raznih napisov. Delo solidno, trajno in cene nizke

Izdajatelj: Dr. Ivan Janežič.

Odgovorni urednik: A. Kalan.

Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Na Najvišje povelje Nj. c. in kr. apostolskega velikastra.
Bogato oskrbljena po c. kr. ravnateljstvu loterijskih dohodkov
zajamčena

XXVIII. državna loterija

za civilne dobrodelne namene

3135 dobitkov v skupnem znesku 170.000 gld. iz
sicer: 1 glavni dobitok s 60.000 gld. z dvema predobitkom
in dvema podobitkom s 500 gld., 1 glavni dobitok s 30.000 gld.
z 1 predobitkom in 1 podobitkom po 250 gld., 2 dobitka po
10.000 gld., 10 dobitkov po 1000 gld., 15 dobitkov po 500 gld.,
100 dobitkov po 100 gld., naposled serijski dobitki v skupnem
znesku 30.000 gld. — Zrehanje se bo vršilo neprekinjeno do
29. decembra 1892. — Srečka stane 2 gld. avstr. velj.
Podrobnejša določila ima igralni načrt, ki se dobiva
brezplačno s srečkami pri oddelku za državne loterije, Dunaj, I.
Riemergasse 7, II. Stock, in Jakoberhofe, kakor tudi po mnogih
prodajalnicah. — Srečke se pošiljajo poštne preste.

Dunaj, oktobra meseca 1892. 81 6-6

C. kr. ravnateljstvo loterijskih dohodkov,
oddelek državne loterije. 464 6-5

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način, ki ne provzroči nikakih
bolečin, ter opravlja vse zobne opera-
cije in zobna plombovanja

A. PAICHEL,

(18)
zobozdravnik
pri Hrdeckega mostu I. nadstropje.

Podpisani usoj si prečast. duhovščini, spošt. uradnikom in št.
občinstvu v mestu in na deželi priporočiti se v najtrajnejše izdelovanje

duhovniške obleke
uradniške obleke (uniforme).
uradniške drž.-želez. obleke,
uradniške zas.-želez. obleke,
civilne vsakovrstne obleke

po poljubnem kroju prirejane, izdelane iz zajamčeno izvrstnega blaga
po primerno niski ceni. Najtrajnejše blago imam vedno v zalogi

66 11 Velospoktovanjem

H. Cassormann
v Ljubljani, Šelenburgove ulice 4.

III. zvezek:
POVESTI

Andrej Kalan

izšel je ravno kar ter se dobiva komad
20 kr., po pošti 23 kr. v Katoliški
Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani.
— Tudi II. zvezek je še v zalogi.